

РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 103 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ч. АЛ. КОСТОВ

при участието на секретаря ДАРИНКА Н. ЦАНЕВА
като разгледа докладваното от Ч. АЛ. КОСТОВ Административно
наказателно дело № 20221110207155 по описа за 2022 година

при секретаря Даринка Цанева като разгледа докладваното от съдията **НАХД**
№ 7155 по описа на СРС за **2022 г.**, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58d – чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на П. М. Н. срещу Наказателно постановление /НП/ № 20-4332-003579 от 11.03.2020 г., издадено от хххх – Началник на група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР /ОПП-СДВР/, с което на жалбоподателя П. М. Н. на основание чл. 179, ал. 2 във вр. с чл. 179, ал. 1, т. 5 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева, за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 /сто/ лева и кумулативно „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца, за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

В жалбата от П. М. Н. се сочи, че обжалваното наказателно постановление е неправилно, и незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно приложение на материалния закон. Оспорват се фактическите констатации, изложени в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, като се сочи, че същите не отговарят на действителната фактическа обстановка. Поддържа се недоказаност на вмененото на жалбоподателя П. Н. административно

нарушение, включително времето и мястото на неговото извършване, авторството и вината на санкционираното лице. Излагат се доводи, че наказващият орган е допуснал нарушения на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, като не били описани конкретно нарушението и обстоятелствата, при които то е било извършено, мястото и доказателствата, които го потвърждават, за които нарушения се сочи, че са съществени, доколкото са ограничили правото на защита на жалбоподателя. Сочи се и че АУАН не отговаря на изискванията за неговото задължително съдържание по чл. 42 от ЗАНН. Прави се искане за отмяна на обжалваното НП и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, в което е даден ход на делото по същество жалбоподателят П. Н., редовно призован не се явява, като същият се представлява от адв. xxxx от САК, редовно упълномощен, който пледира съдът да уважи депозираната жалба и да отмени обжалваното наказателно постановление. В тази насока същият поддържа, че видно от показанията на свидетеля Ц., АУАН е съставен въз основа на докладна записка и протокол за ПТП от 07.12.2019 г., докато в самия акт изрично е посочено, че е съставен на осн.чл.40 ал.3 от ЗАНН и по докладна записка и протокол за ПТП. Изтъква, че в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление се съдържат данни, различни от цитираните в тях докладна записка и протокол за ПТП, а именно относно предприетата от нарушителя маневра за отклоняване надясно, при все, че в докладната записка и протокола за ПТП е посочено, че произшествието е възникнало при неизяснени обстоятелства. В тази връзка упълномощеният представител на жалбоподателя Н. заявява, че не става ясно на базата на какви доказателства актосъставителят е възприел и установил обстоятелства, при които са извършени вменените на жалбоподателя административни нарушения, предвид обстоятелството, че нито актосъставителят, нито свидетелите по акта са присъствали на мястото на инцидента. На следващо място адв. Пашунов излага съображения, че АУАН е съставен в нарушение на императивната разпоредба на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН и при липса на предвидените в същата предпоставки за нейното приложение, което счита, че представлява съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на оспорения санкционен акт. Моли за отмяна на НП и претендира присъждането на разноски, направени пред настоящата съдебна инстанция, както и сторените

такива по КАНД № 2211/2022 г. по описа на АССТ, XXIII кас. с-в, съгласно представени договори за правна помощ и списък на разноските.

Въззиваемата страна – Началник група към „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призована, не изпраща представител.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и наведените доводи, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна:

На 23.01.2020 г. свидетелят Ц. Ц. - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в присъствието на xxx също от ОПП – СДВР съставил против жалбоподателя П. М. Н. акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ бл. № 363836/23.01.2020 г. за това, че на 07.12.2019 г. около 20:10 ч. в гр. София по бул. „Ситняково“ с посока на движение ул. „Гео Милев“ жалбоподателят управлявал товарен автомобил „xxxx регистриран на xxxxxx с ЕИК по БУЛСТАТ: 176698007, като поради отклонение надясно по платното за движение реализирал ПТП с попътно движещият се от дясно лек автомобил „xxxxxx, след което напуснал мястото на ПТП без да уведоми компетентните органи на МВР. Посочените фактически констатации са квалифицирани в АУАН като нарушение на чл. 25 ал. 1 и на чл. 123, ал. 1, т. 3, б „в“ от ЗДвП, като актът бил връчен на жалбоподателя П. Н. на 23.01.2020 г. и подписан от същия. Възоснова на така съставения акт и от xxxx – Началник на група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издадено обжалваното Наказателно постановление № 20-4332-003579 от 11.03.2020 г., с което на жалбоподателя П. Н. на основание чл. 179, ал. 2 във вр. с чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева, за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено и административно наказание „Глоба“ в размер на 100 /сто/ лева и кумулативно „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца, за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

По доказателствата:

Изложената фактическа обстановка съдът прие възоснова на гласните и писмените доказателства по делото - показанията на свидетелите Ц. Ц. и Ч. Ч., заверен препис от Протокол за ПТП № 1770473/07.12.2019 г., сведение от xxx декларация от П. Н., справка картон на водача на П. Н. за извършени

нарушения и наложени наказания по ЗДвП, заверени препис от заповеди на Министъра на вътрешните работи на Р България и останалите съдържащи се по административно – наказателната преписка писмени доказателства.

Съдът възприе показанията на свид. Ц. Ц., който след предявяване по реда на чл. 284 от НПК на съставения от него акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. № 363836/23.01.2020 г. заявява, че актът е съставен от него, на основание чл. 40, ал. 4 от ЗАНН по докладна записка на колегата му, който е посетил мястото на ПТП, както и че свидетелят не е присъствал на място, а е съставил акта възоснова на докладната записка, протокол за ПТП, сметото сведение и попълнена декларация от другия участник в ПТП, но заявява, че не си спомня за конкретният случай.

Съдът изгради изводите и си възоснова на показанията на свид. Ч. Ч., който заявява, че допреди две години е работел в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, а понастоящем в друг отдел на СДВР, като категорично сочи, че няма никакъв спомен на 07.12.2019 г. да е посещавал ПТП на бул. „Ситняково“, пред МОЛ Сердика и не си спомня за случая.

Настоящият съдебен състав изгради своите изводи и възоснова на писмените доказателства по делото.

От правна страна:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице имащо право и интерес от обжалването и в този смисъл е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е **основателна**.

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления, районният съд е винаги инстанция по същество - чл. 63 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността, т. е. дали правилно са приложени както процесуалният, така и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя - арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание.

Настоящият съдебен състав обаче намира, че посочените в акта за

установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателното постановление /НП/ нарушения на чл. 25, ал. 1 от Закон за движението по пътищата и на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, за които е ангажирана отговорността на жалбоподателя П. М. Н. не са доказани. В тази връзка следва да се посочи, че свидетелят Ц. Ц. сочи единствено след предявяване па реда на чл. 284 от НПК, че е съставил предявеният му АУАН, на основание чл. 40, ал. 4 от ЗАНН по докладна записка на колегите му посетил мястото на ПТП, протокол за ПТП, сметото сведение и попълнена декларация от другия участник в пътнотранспортното произшествие, но не е посещавал мястото на същото и не си спомня за конкретния случай, като и свид. Ч. Ч. също заявява, че не си спомня за конкретния случай, включително на 07.12.2019 г. да е посещавал местопроизшествието в гр. София, на бул. „Ситняково“, пред МОЛ Сердика, т.е. от събраните по делото гласни доказателства, не се доказва безспорно фактическата обстановка изложена в АУАН и НП. Същата не се установява и от писмените доказателства по делото, доколкото в констативния протокол за ПТП е посочено, че същото е настъпило поради неизяснени обстоятелства и причини. Изложеното обуславя отмяната на оспореното наказателно постановление, като издадено при неправилно приложение на материалния закон.

За пълнота на изложението е необходимо да се отбележи също така, че и в процедурата по ангажиране на административно – наказателната отговорност на жалбоподателя П. М. Н. са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Настоящият съдебен състав констатира, че при съставянето на АУАН е допуснато нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъгвували при извършване или установяване на нарушението. Ал. 3 на същата норма допуска при липса на свидетели, присъгвували при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, той да се състави в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. В настоящия случай в АУАН е посочено, че същият се издава в присъствието на двама свидетели на съставянето на акта. Видно от съдържащите се по административнонаказателната преписка Протокол за ПТП №

1770473/07.12.2019 г., сведение от xxx последният е бил участник в процесното пътнотранспортно произшествие, т.е. е свидетел на извършване на процесните нарушения. Въпреки наличието на свидетел който е присъствал при извършването на нарушението /другият участник в ПТП/, който непосредствено е възприел поведението на жалбоподателя и при липса на данни за невъзможност да се състави акт в негово присъствие, АУАН е съставен при условията на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН - в присъствието на други двама свидетели. Съгласно т. 10 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС при наличие на очевидци при извършване на нарушение или при констатиране на същото следва те да се посочат в акта като свидетели, за да се осигури разкриването на обективната истина. Само тогава, когато няма свидетели, присъствали при извършването или при установяването на нарушението, или при невъзможност същите да присъстват и при съставянето на АУАН, законът допуска актът да бъде съставен в присъствието на двама други свидетели – чл. 40, ал. 3 ЗАНН - свидетели единствено на съставянето на акта. Доколкото xxxxxxx е свидетел – очевидец на процесното ПТП, то за актосъставителя Ц. Ц., при положение, че той самият не е очевидец или свидетел по установяване на нарушението, не е съществувала пречка да състави АУАН в присъствието на поне един свидетел, присъствал при извършването или установяването на нарушението. В случая от доказателствата по делото е видно, че свидетелят – очевидец не е присъствал при съставянето на акта, като не се сочи за "невъзможност" АУАН да бъде съставен в присъствието му, нито са налице такива данни. Независимо от посоченото от свидетеля Ц., че е съставил АУАН при условията на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, то никъде в акта не е посочено това основание за съставянето му, нито са изброени официалните документи, въз основа на които се съставя актът. Предвид изложеното, актът е следвало да бъде съставен в присъствието на поне един свидетел, който е присъствал при извършване или установяване на нарушението, в изпълнение на изискването на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, което в случая не е спазено.

Коментираното процесуално нарушението на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, допуснато при съставянето на АУАН е от категорията на абсолютните, тъй като опорочава цялото производство по издаването на наказателното постановление и поради това се явява достатъчно съществено и е основание за отмяна на последното /в този смисъл Решение № 5463 от 15.10.2020 г. на

АССГ по адм. д. № 6414/2020 г., Решение № 2500 от 13.04.2018 г. на АССГ по адм. д. № 979/2018 г., Решение № 3083 от 5.05.2016 г. на АССГ по адм. д. № 1713/2016 г. и др./

На следващо място, според императивните правила на чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление трябва да се съдържат законовите разпоредби, които са нарушени, като съгласно единната и непротиворечива съдебна практика следва да е налице съответствие между описаното деяние и сочената за нарушена правна разпоредба. Видно от съдържанието на АУАН и НП, в същите е посочено от фактическа страна, че водачът след ПТП "без да уведоми органите на МВР напуска ПТП". При това положение АНО, неправилно е квалифицирал нарушението като такова по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП, доколкото същата предвижда, че ако между участниците в ПТП няма съгласие относно обстоятелствата по произшествието, те не го напускат, а уведомяват органите на МВР. Наказващият орган е следвало да квалифицира нарушението, като такова по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – тъй като водачът е бил длъжен да спре и да установи вредите от ПТП, нещо което се твърди, че той не е сторил, а наред с това задължението му по посочената в АУАН и НП разпоредба възниква, ако водачът е изпълнил задължението си по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и при положение, че липсва съгласие между участниците в ПТП относно обстоятелствата по настъпването му. Несъответствието между фактическото описание на нарушението и законовата разпоредба, която се сочи за нарушена също представлява съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото ограничава правото на нарушителя да разбере какво точно нарушение му се вменява и кои законови разпоредби е нарушил.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед изхода на настоящият процес, то и направеното от жалбоподателя П. Н. искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение следва да бъде уважено. На основание чл. 226, ал. 3 от АПК вр. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, настоящата съдебна инстанция следва да се

произнесе и по разноските, направени по КАНД № 2211/2022 г. по описа на АССГ, XXIII кас. с-в. Видно от представените договори за правна защита и съдействие (л. 21 от делото и л. 113 от КАНД № 2211/2022 г. на АССГ) жалбоподателят Н. е направил разноски за адвокатско възнаграждение в общ размер на 900 /деветстотин/ лева, като е налице своевременно направено искане от страна на жалбоподателя пред съответната съдебна инстанция, поради което тези разноски следва да бъдат присъдени в полза на жалбоподателя, съответно възложени в тежест на СДВР.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-4332-003579 от 11.03.2020 г., издадено от xxxx – Началник на група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на П. М. Н. на основание чл. 179, ал. 2 във вр. с чл. 179, ал. 1, т. 5 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева, за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 /сто/ лева и кумулативно „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца, за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да заплати на П. М. Н., ЕГН: ***** сумата в размер на 900 /деветстотин/ лева, представляваща направени от същия разноски за адвокатски възнаграждения.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София град в 14-дневен срок от датата на уведомяването на жалбоподателя и административно - наказващият орган за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____